

4. Соснін О.В., Воронкова В.Г., Ажажа М.А. *Філософія гуманістичного менеджменту (соціально-політичні, соціально-економічні, соціально-антропологічні виміри): Навчальний посібник* / О. В. Соснін, В. Г. Воронкова, М. А. Ажажа – Запоріжжя : Дике поле, 2016. – 356 с. ISBN 978-966-2572-75-5

5. Соснін О.В. *Інформаційно-комунікативний менеджмент: зарубіжний та вітчизняний досвід : навч.посіб.* / О. В. Соснін, В. Г. Воронкова, В. О. Нікітенко, М. Ю. Максименюк. - Київ : КПП ім. Ігоря Сікорського, Вид-во «Політехніка», 2017. - 316 с.

6. Соснін О.В. *Формування ефективних концепцій впровадження комп'ютерних інформаційно-комунікаційних технологій в освіту та їх вплив на розвиток креативної економіки* / О.В.Соснін // Гуманітарний вісник Запорізької державної інженерної академії: [зб. наук. пр.] – Запоріжжя: Вид - во ЗДІА, 2017. – Вип.70. – С.141-150.

Нікітенко Еліна (Запоріжжя, Україна)

ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ТЕРМІНОСИСТЕМИ В МЕДИЧНІЙ ГАЛУЗІ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Українське суспільство набирає стрімкого розвитку у всіх своїх сферах. Не є виключенням і мова. Являючи собою явище соціальне, мова, а в нашому випадку доцільніше буде деталізувати і говорити про терміносистему в українській мові, також має відповідно реагувати на суспільні трансформації.

Розвиток новітньої української термінології тісно пов'язаний з характером сучасної науки. Десь із середини ХХ століття темпи її розвитку такі, що кількість опублікованих у наукових часописах світу статей подвоюється кожні 12-15 років. Це означає, що для опрацювання нових публікацій навіть у вузькій галузі потрібні доведені до автоматизму навички перекодування наукової інформації зі світових мов, зокрема англійської, українською. Безперечним є той факт, що розвиток медичної термінології тісно пов'язаний із формуванням української термінології взагалі.

Політичні і культурні реалії її є такими, що сьогодні українська наукова термінологія тяжіє до міжнародних стандартів, але водночас посилюється інтерес до власне українських лексем, що є виявленням цивілізаційної пасіонарності українців. Зазначимо, що медична термінологія - це комплекс термінологій великої кількості медично-біологічних, клінічних і фармацевтичних дисциплін. Фахівці із цієї проблематики виділяють три основні групи термінів, а саме:

- *група термінів анатомічної і гістологічної номенклатури*, що охоплюють найменування анатомічних й гістологічних утворень (номенклатура - перелік назв, термінів, тощо, які вживаються в якій-небудь галузі науки, виробництва і т.д.).

- *група термінів клінічної термінології*, до якої слід відносити терміни терапії, хірургії, акушерства й гінекології, неврології, офтальмології, психіатрії

Секція 4. Наукові дослідження студентів, аспірантів і магістрантів з проблем інформаційного суспільства

та інших клінічних дисциплін.

- *група термінів фармацевтичного спрямування*. Сюди слід віднести назви лікарських форм, лікарських засобів, хімічну номенклатуру латинською мовою, назви лікарських рослин тощо. Якщо говорити про клінічну термінологію, то слід зазначити, що це всі ті терміни, з якими студент-медик зустрічається на лекціях з різних клінічних дисциплін. На відміну від анатомічно-гістологічної номенклатури, де вкоренилась латинська мова, в клінічній термінології слова переважно давньогрецького походження. Передусім з нього беруть початок назви медичних дисциплін: терапія, педіатрія, хірургія, психіатрія та ін.

Переважне вживання слів давньогрецької мови пояснюється не лише історичними причинами. Властивістю клінічної термінології є її системність, яка зумовлена вживанням слово-утворюючих елементів: "корінних" слів, префіксів, суфіксів, що позначають відповідні медичні поняття. Найпопулярнішою групою є фармацевтична термінологія, оскільки кожен із нас час від часу звертається до лікарських засобів, рослин тощо. Міжнародна організація охорони здоров'я встановила в якості "міжнародної мови" для лікарських засобів латинську мову. Рецепти в більшості країн світу пишуться латинською мовою. Останнім часом розробляються рекомендації й правила зі складання міжнародних патентованих назв лікарських рослин.

Для цього складаються списки складів, за якими лікар міг би легко визначити, до якої групи ліків відноситься новий засіб: наприклад, - *cillnum* вказує на препарати групи антибіотиків-пеніцилінів (*okacillinum*). Тільки, засвоївши близько 800 слів та словоутворюючих елементів латинського і грецького походження, можна набути достатню підготовку для швидкого, успішного просування й орієнтації в складних лабіринтах професійної мови. Однією із актуальних проблем української медичної термінології є питання іншомовних запозичень.

Як зазначає О.Гайда, сучасний досвід термінотворення доводить, що поєднання у медичній термінології як запозичень, так і національних слів є позитивним. Це допомагає медичній сфері розвиватися разом із світовою наукою та перешкодить денаціоналізувати власну терміносистему. Позитивною вважаємо як ми, так і авторка статті «Національне та запозичене в медичній термінології» тенденцію до перекладу запозичень шляхом калькування або шляхом підбирання національних відповідників. Іншомовні ж терміни можуть входити в українську медичну термінологію лише за умови відсутності національних відповідників, адже не слід зловживати іншомовними словами, якщо існує прийнятний український відповідник. Запозичення — не єдиний засіб позначати нові поняття. Власним науковим термінам варто надавати перевагу.

Література:

1. Місник Н.В. *Формування української медичної клінічної термінології* // Автореферат дисертації. – Київ. – 2002.
2. Місяць Н.К., Білоус В.Й. *Інтернаціональне та національне в українській*

офтальмологічній термінології // Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка, 2005. — № 23. — С. 86-88.

3. Навчук Г.В. Українська медична термінологія на сучасному етапі: проблеми впорядкування / Г.В. Навчук, А.В. Ткач // Буковинський медичний вісник. — Чернівці, 2010. — т. 14, № 4. — С.163-166.

Онiщенко Олександр (Запорiжжя, Україна)

МЕТА ТА ЗАВДАННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В ОРГАНІЗАЦІЇ

Загальною метою інформаційно-комунікативного менеджменту є виробництво необхідної для організації інформації для забезпечення ефективного управління всіма її ресурсами і створення необхідного інформаційного програмного і технічного середовища для здійснення управління організацією.

Інформаційно-комунікативний менеджмент в організації виконує стратегічні, оперативні та адміністративні задачі. До числа стратегічних задач відносяться створення інформаційної інфраструктури організації та управління інформаційним и технологіями. Оперативні та адміністративні задачі носять більш обмежений і підлеглий характер. Головною задачею інформаційно-комунікативного менеджменту є інформаційна підтримка основної діяльності організації.

Задачі інформаційно-комунікативного менеджменту в організації під цим кутом зору слід бачити в тому, щоб інтегрувати створені співробітниками індивідуальні інформаційні елементи системи (документи, справи, технології) на основі об'єднуючої програми пошуку і на основі пропозицій (у тому числі Інтернет) і відповідного маркетингу інформаційних ресурсів, що використовуються (рекламна індустрія).

Наразі кардинальними запитаннями, відповіді на які слід шукати в «розумному суспільстві», є наступні:

- як працювати з великими за обсягами інформацією;
- як культурно «поховати» старі технології та все, що їх супроводжує (суспільну підтримку, системи навчання, матеріально-технічну базу), не нехтуючи при цьому людським чинником, не вдаючись до «шокової терапії», антигуманної боротьби із «зайвими людьми», їхньої насильницької маргіналізації;

- як визначити пріоритетні напрямки створення ресурсів для модернізації на засадах використання технологій п'ятого технологічного укладу (ІТ-технологій), забезпечивши водночас умови для «модернізації на випередження» з ефективним і результативним використанням технологій шостого

Секція 4. Наукові дослідження студентів, аспірантів і магістрантів з проблем інформаційного суспільства